

Bona tarda alcaldessa, portaveus dels grups municipals, regidors, altres membres del consistori, familiars de l'Antoni, amics i amigues.

Primer de tot, us haig de comunicar que avui també represento en aquest acte la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, ja que tant el seu president Jordi Merino, que volia ser-hi present, com el representant territorial de la III Vegueria de la Federació, el veguer Oriol Colomer, han tingut qüestions personals que els ho han impedit i finalment no hi podran ser. Tots dos m'han demanat que els representi i que traslladi, en nom de la Federació i de la Regió III, el seu agraïment a aquest consistori i la seva felicitació a l'Antoni Ordovàs. I així ho faig constar.

Dit això, i ara ja com a president de l'Agrupació Excursionista Talaia, vull agrair a aquest consistori l'atorgament del Diploma de la Ciutat al nostre consoci Antoni Ordovàs i Rabinal, i els ho vull agrair perquè probablement es tracta d'una de les persones que haurà fet més per l'esperit autèntic de l'esport en aquesta ciutat, i que haurà dut amb més afecte, per tot el país, el nom de Vilanova i la Geltrú i del Garraf.

Tot això ho haurà fet des de la pràctica, l'impuls i la divulgació de l'excursionisme en tota la seva amplitud i amb tot allò que representa, una activitat, no ho oblidem, compromesa des de l'inici amb el ressorgir del nostre país, amb la defensa del nostre poble, també en la penosa època de la postguerra, però massa cops considerada pels poders públics com una activitat cultural i esportiva residual, practicada per quatre romàntics, tot i haver estat una de les disciplines que ha nodrit més intensament les files del catalanisme, de la ciència, de la literatura, de la filologia i del món humanístic de Catalunya. Per alguna cosa deu ser...

Per això els agraeixo, doblement, el seu coratge en aquesta distinció a l'amic Antoni Ordovàs i, de retruc, penso jo, també, a la trajectòria de totes aquelles altres persones que conjuntament han anat bastint una de les entitats més emblemàtiques que tenim avui a Vilanova.

També vull agrair especialment a l'amic Sebastià Lleó la constància de les seves accions que, en bona part, ens han dut a ser avui aquí. Gràcies a tots.

GLOSSA DE L'ANTONI ORDOVÀS I RABINAL

L'Antoni Ordovàs va néixer a Vilanova i la Geltrú el mes d'abril de l'any 1930. Per tant, en plena infantesa va haver de patir el sotrac de l'enfrontament civil que ens va dur, com a país, a l'intent de substitució de la nostra personalitat, de la nostra cultura i de la nostra llengua. Això el deuria impactar profundament, perquè, encara ara, molts anys després, el seu objectiu principal és retornar a la societat tot allò que va veure desaparèixer quan era infant i quan era jove. I el seu retorn personal a allò que hauria d'haver estat una societat justa i lliure ha estat sempre a través de l'excursionisme i de l'acompanyament de tots aquells que, més tard, hem tingut la sort de trobar-lo, tant a la muntanya com a la vida, que per a nosaltres ve a ser el mateix.

L'Antoni ha estat –i és- un apassionat practicant de les més diverses modalitats de l'excursionisme. I en molts casos n'ha estat pioner a la ciutat i a la comarca, i un dels primers impulsors de l'esquí, de l'escalada, de l'alpinisme, del senderisme, dels ral·lis i les marxes de muntanya, de l'espeleologia..., però sobretot, el que ha fet durant tota la seva vida ha estat facilitar la vida de les persones que hi anaven darrere, a les quals sempre ha acompanyat amb el seu incansable optimisme encoratjador i la seva memòria prodigiosa.

Qui el conegui sabrà que aquest amor per la natura, per la cultura, per Vilanova, pel país i per l'excursionisme que té tan arrelat, l'ha volgut expressar de maneres diverses.

Una és l'escriptura. Des de molt jove i des que el butlletí/revista de la Talaia existeix –i ja hem sobrepassat les 300 edicions- ha publicat molts –però molts- articles de temàtica diversa, sempre relacionats amb la muntanya. Jo us els recomano de manera entusiasta. Llegiu-los amb calma, perquè els podreu assaborir. I us els recomano perquè traspuen l'emoció amb què l'Antoni viu i després explica les seves experiències a la muntanya, perquè transmeten el seu gran afecte pels companys i companyes excursionistes i perquè ens dóna a conèixer els indrets on ha viscut els més intensos moments de la seva vida.

Si una manera que té d'expressar-se, deia, és l'escriptura, l'altra és el dibuix. Enamorat com està del romànic, pel que representa en l'etapa de naixement i d'arrelament de la nostra cultura i el nostre país, l'Antoni ha recorregut el país per dibuixar esglésies, temples i capelles romàniques, amb dibuixos amb tinta i un estil molt acurat. Sovint, ha fet els viatges només per dibuixar, acompanyat de la seva esposa Montserrat, que ja no és entre nosaltres, en llargs desplaçaments per carreteres estretes i pistes precàries del Conflent, el Pallars, el Ripollès o el Vallespir. Una col·lecció que ha anat creixent fins a les actuals cinc-centes esglésies romàniques, que amb total seguretat deuen constituir una de les col·leccions més importants que tenim al país. Una col·lecció de dibuixos que també inclou masies, mulasses i altres elements del patrimoni històric de la nostra ciutat i de la resta de la comarca.

Des de molt jove, en el grup que sempre hem anomenat “preTalaia”, l'Antoni ja posà les bases del nou excursionisme a Vilanova i la Geltrú, enllaçant la tasca que altres havien fet abans de la Guerra Civil, i mantenint la flama en anys molt difícils per a tots aquells que sentien la llibertat com un anhel a reconquerir. Ell –ells-, per sort, tenien els camins sota els peus, i aquesta actitud positiva de descoberta de l'entorn els va salvar d'aquella societat deprimida i grisa.

Cap als 14 anys, l'Antoni inicià la seva activitat excursionista a l'entorn de Vilanova. Quan va pujar al Montgròs va poder comprovar com més enllà s'estenien més muntanyes i territoris per explorar: el Garraf, el Penedès i les formes seductores de les agulles montserratines. Tot allò, per a ell, va ser fortament engrescador, i ja l'any 1946, amb el grup que sortia aleshores, va formar un club pagant una petita quota mensual.

A partir d'aquell moment, sense pensar que ell i els seus amics introduïen a la ciutat i a la comarca unes tècniques i unes modalitats inexistents fins aleshores, van començar a participar en els primers descensos a coves i avencs i a fer les seves primeres sortides a llocs tan llunyans per a ells com el Montseny, les Guilleries, Sant Llorenç del Munt o Núria.

Amb vint anys va ser el primer president del nou Centro Excursionista Villanovés. De seguida vingueren les primeres exploracions ja més serioses d'alguns avencs del Garraf i aviat començà la pràctica del muntanyisme en època hivernal i de l'esquí de muntanya, del qual fou un autèntic impulsor a la comarca. L'any 1953 crearen la secció excursionista Atalaya dins del Coro, i de seguida van organitzar les primeres pràctiques d'escalada a Vallcarca i els primers descensos amb ràpel a les parets de la Talaia i d'Olèrdola.

L'Antoni sempre ha tingut una gran consideració per les persones amb qui ha compartit jornades de muntanya. Molts, avui, sou aquí. De fet, els amics i amigues fets dins l'excursionisme, els companys de cordada, han estat i són els que han donat cos i sentit a aquella fita de la seva joventut, que en el fons era arribar a crear una entitat forta i gran a Vilanova que aplegués tots els amants de l'excursionisme i, a la vegada, assegurés la transmissió i la pervivència dels valors amb què ha cregut sempre. Aquest treball inicial va fer-lo conjuntament amb tots ells. L'Antoni ja us en parlarà, però han estat amistats que han durat tota la vida, perquè és difícil conèixer l'Antoni i no conservar la seva amistat per sempre.

Pel que fa al seu currículum muntanyenc, si ara haguéssim d'esmentar tots els cims, marxas, travessies, campaments, exploracions, escalades, cursos, activitats culturals i fites aconseguits per l'Antoni durant aquests gairebé 70 anys d'activitat continuada, ens hi podríem estar hores i hores, i no és pas la meua intenció. Per tant, destacarem la seva primera ascensió a l'Aneto l'any 1954, una de les primeres d'un vilanoví, o la seva ascensió al Mont Blanc, el dia de la Mare de Déu de les Neus de l'any 1959. Fou el primer vilanoví a aconseguir-ho. També va ser l'impulsor de la primera edició de la Marxa Social de la Talaia el mateix any 1959, i recordem que enguany n'hem celebrat la 54a edició.

Però si jo, com a actual president de la Talaia, haig de destacar una de les seves fites –sinó la seva màxima fita de joventut i repte personal–, és la fundació, junt amb altres companys, l'11 de setembre de 1955, de l'Agrupació Excursionista Talaia. L'Antoni, soci núm. 11 de l'entitat, com els seus altres companys fundadors, no es deuriem imaginar mai que aquella entitat incipient, desvalguda de material, de seu i de cap propietat, mig segle més tard tindria 700 persones al seu darrere i una programació d'activitats que es manté durant tot l'any i amb una intensitat important, tot plegat gràcies a la seva constància inicial i posterior i a la dedicació de tots els que ens han precedit.

I ell sempre hi ha estat, amb el seu optimisme encoratjador que reforça amb aquella mirada del jove il·lusionat que encara conserva avui. Al meu parer, aquest és el valor de l'acte que estem celebrant avui: el reconeixement a una persona que, amb discreció, fermesa, constància i compromís ha treballat sempre perquè els que hem anat venint darrere hàgim pogut trobar una base ferma on

poder desenvolupar les nostres activitats, que són activitats que repercuteixen directament en la societat, i això és una cosa que moltes vegades no tenim en compte i que cal recordar-nos periòdicament.

Ni a la Talaia ni en aquesta seu ciutadana que avui ens acull, res ens ha vingut donat de franc, no ha aparegut del no-res. Persones com l'Antoni i com molts dels que avui sou aquí ens heu obert traça perquè nosaltres poguéssim arribar una mica més enllà. I la nostra tasca ha de ser assegurar la pervivència dels vostres valors i la vostra constància, i de continuar avançant.

Per a mi, però, personalment, el millor de tot és que l'Antoni continua sent avui un excursionista actiu, especialment prolífic en el senderisme, però també amb incursions a l'alta muntanya i a l'esquí, i continua sent una persona abocada a la seva entitat, generosa, discreta però ferma en les seves conviccions, anant amunt i avall amb papers i fotografies sota el braç, dedicant temps als altres i aprofitant la seva memòria privilegiada per al treball que efectua diàriament a l'arxiu i la biblioteca de la Talaia. Com sempre sense esperar-ne res a canvi, només per la voluntat de donar-se als altres.

No caldria dir-ho, però l'Antoni no es cansarà mai de recórrer aquests camins nostres, segur!

Antoni, enhorabona i per molts anys!